

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010759
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119010759.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica na hlavnom pojednávaní dňa 20. 10. 2020 konajúc samosudcom JUDr. Barborou Sopkovou v trestnej veci obžalovaného Y. D., nar. XX. XX. XXXX v Z., takto

rozhodol:

Y. D., nar. XX. XX. XXXX v Z., trvale bydliskom Q. XX, okres V.,

sa podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 2 Pv 88/19/6601 zo dňa 18. 09. 2019 na tom skutkovom základe, že

na neznámom mieste a v neznámom čase zverejnil na internetovom portáli ww.bazos.sk inzerát na predaj dvojizbového bytu na Komenského ulici v Banskej Bystrici, kde sa jednalo o byt s rozlohou 58 m² v kúpnej cene 49 700,00 Eur, pričom na tento inzerát zareagovala W. X., a to dňa 27. 02. 2019 niekedy vo večerných hodinách zaslaním sms správy na zverejnené telefónne číslo XXXX XXX XXX, kde následne ju telefonicky kontaktoval z telefónneho čísla XXXX XXX XXX pričom sa predstavil ako Q.. V. X., zamestnanec aukčnej spoločnosti SOGA spol. s r. o., so sídlom Bratislava a po vzájomnej dohode jej z emailovej adresy X..D. ešte dňa 27. 02. 2019 zaslal tlačivo „Prihláška uzavretá dražba“, kde toto tlačivo mu W. X. vyplnila a obratom zaslala emailom späť a následne zrealizovala v zmysle ich vzájomnej dohody bezhotovostný prevod finančných prostriedkov zo svojho osobného účtu č. H. W. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedeného v Tatra banke a. s., na účet č. H. W. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v Tatra banke a. s. a to dňa 28. 02. 2019 v čase okolo 07.30 h vo výške 6 461,00 Eur, kde táto suma predstavovala 13 % finančnú zábezpeku z ceny bytu s tým, že v prípade, ak by W. X. nemala po obhliadke bytu záujem o jeho kúpu, mala jej byť táto finančná zábezpeka v plnej výške vrátená, pričom W. X. následne zistila, že Q.. V. X.S. nie je zamestnancom spoločnosti SOGA spol. s r. o., so sídlom Bratislava a táto spoločnosť sa nezaobera predajom, resp. sprostredkovaním predaja nehnuteľností, kde po zaslaní finančných prostriedkov na následné podnety o komunikáciu W. X. už nereagoval, finančné prostriedky jej nevrátil, čím týmto konaním W. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W. XXXX/XX, O. O. spôsobil škodu vo výške 6 461,00 Eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodená W. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom W. XXXX/XX, O. O. s nárokom na náhradu škody vo výške 6 461,00 Eur odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 19. 09. 2018 bola súdu doručená obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 2 Pv 88/19/6601 - 27 na obžalovaného Y. D. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v predmetnej obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd dňa 28. 10. 2019 rozhodol trestným rozkazom sp. zn. 7T/58/2019, voči ktorému podal obžalovaný odpor dôvodiac, že vec vysvetlí na hlavnom pojednávaní, v dôsledku čoho súd určil termín hlavného pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie.

I.

Obžalovaný Y. D. neurobil žiadne z vyhlásení. Ku skutku uviedol, že oslovil Q. Q. a jeho družku, aby mu otvorili účet v banke, a to kvôli U. D., ktorý mu je dlžný 12 000,00 Eur. Ten mu bol ochotný tieto peniaze vrátiť, ale na bankový účet v Tatrabanke, ktorý bude založený na účet U. D.. Q. Q. a U. J. mu potom listiny k účtu odovzdali v Prievidzi a on dal číslo účtu U. D.. U. J. nepozná vôbec a Q. Q. pozná. Ten mu povedal, že účet v banke vie založiť, ale nie na meno U. D. ale na meno jeho družky U. J.. Telefónne číslo XXXX XXX XXX nepoužíval. V tom čase, keď bolo použité telefónne číslo, skončil sa mu výkon trestu odňatia slobody. V tom čase používal telefónne číslo XXXX XXX XXX a mohol mať aj družkin telefón s číslom XXXX XXX XXX. Poškodenú W. X. nepozná, nikdy ju nevidel. V oblasti sprostredkovania kúpy alebo predaja nehnuteľností nikdy nepracoval. Pracoval ako živnostník - obkladač. V okrese Prievidza podľa svojich vedomostí nemá menovca Y. D.. Osoby Y. R. a X. J. nepozná.

Poškodená W. X. vypovedala, že prítomného obžalovaného osobne nepozná, nikdy ho nevidela. Na internetovej stránke bazos.sk nasla inzerát na predaj bytu, ktorý bol za dobrú cenu, tak naň reagovala. Ozval sa jej spätne pán, ktorý sa predstavil menom X.. Spýtala sa, či je stále inzerát aktuálny. Povedal jej, že je zo spoločnosti SOGA, že sa nachádza ten byt v nejakej aukcii a na to, aby neprešiel ten byt pod správcovstvo inej osoby, je potrebné rezervovať si ho a to sumou vo výške 13 % z hodnoty bytu, čo predstavovalo cca 6 000,00 Eur. Predtým, ako sumu zaplatila, poslal jej ešte listinné dokumenty na emailovú adresu, čo bolo ako nejaká prihláška k registrácii, kde mala uviesť aj svoje osobné údaje a číslo účtu. Bola tam aj formulácia, že v prípade nesúhlasu alebo nezáujmu o ten byt sa kaucia vráti, takže tie peniaze jednoducho poslala. Oskenovaný a vyplnený dokument poslala pánovi X. naspäť a SMS správou mu oznámila, že poslala aj peniaze. Potom sa jej už nikto neozýval, telefón bol vypnutý. Volala do spoločnosti SOGA, kde jej zdvihol nejaký pán a ten jej povedal, že pod správou nehnuteľnosti nič nevedú, majú na starosti len umenie. A vtedy to pochopila, šla podať trestné oznámenie. Všetko, čo k dispozícii mala, predložila. Na telefónne číslo zverejnené pri inzeráte volala len jedenkrát a prejav osoby by opísala ako profesionálny, dobre vedel, čo rozpráva a čo robí. Vekovo by ho odhadla na 35 - 40. Pripustila, že sú ľudia, ktorí majú iný vek, ako im znie hlas, ale toho pána X. by odhadla na vek, ktorý uviedla. Celkový prejav toho človeka bol taký rýchlejší, ale inak nemal nejaký prízvuk. Keď poslala správu, že peniaze poslala, ešte jej pán X. odpísal, že príde do kancelárie a to skontroluje, ale už sa jej odvtedy nikto neozval. Peniaze, ktorá vložila na účet vo výške 6 461,00 Eur, jej neboli vrátené. Škodu v uvedenej výške si uplatňuje.

Prostredníctvom videokonferencie boli vypočutí svedkovia B. J. a U. D..

Svedok B. J. vypovedal, že obžalovaného Y. D. pozná od detstva, spolu vyrastali. Má vedomosť o tom, čo sa v jeho trestnej veci prejednáva. Vie, že sa jedná o účet v banke. V roku 2019, možno bolo leto, lebo bolo teplo, prišiel k Y., lebo boli dohodnutí, že pôjdu spolu trénovať. Dali si nejaký drink a mali ešte aj nejaký čas, kým sa začne tréning. Vtedy sa ho Y. opýtal, či ešte s ním pôjde vybaviť jednu vec, s čím súhlasil. Išli smerom k Okresnému súdu Prievidza, kde keď prišli s Y., už tam stála nejaká baba s chalanom. Y. sa s ním dal do debaty, vie, že mu dávali nejaké papiere od účtu, tie mu odovzdala tá baba. Potom šli na sídlisko Mládež k potravinám, kde sa zase stretli s U. D., ktorého ale svedok veľmi nemusí, on je homosexuál, tak stál od nich ďalej, ale vie, že Y. mu odovzdal papiere od účtu, ktoré predtým dostal od tej baby a U. mu povedal, že keď bude mať nejaké peniaze, tak potom mu zavolá. Nevie nič o vzťahoch medzi U. D. a Y. D., ani prečo mu nejaké doklady takýmto spôsobom odovzdal, len môže povedať, že často navštevoval domácnosť Y. D., keď ešte býval s priateľkou K. a vie, že sa dosť často hádali, aj kvôli tomu, že U. D. mal napožičiavané peniaze od Y.. Nemá vedomosť o tom, či U. D. zvládadal splácať svoje dlhy voči Y.. Svedok spontánne uviedol, že aj jeho raz U. D. oslovil, či by mu nevybavil účet, lebo že má nejakých robotníkov v Čechách a potrebuje pre nich niečo vybaviť, ale svedok toto odmietol a nič pre U. D. neurobil.

Svedok U. D. uviedol, že obžalovaného Y. D. pozná, no skôr sa pozná s jeho otcom. Naposledy obžalovaného Y. D. videl asi v minulom roku v januári - februári roku 2019. Na otázku obžalovaného, či si

svedok pamätá, že mu minulý rok na sídlisku v Prievidzi dával doklady súvisiace s účtom v Tatrabanke, svedok uviedol, že o tom nevie, to bude asi omyl. Možno ani nebol na Slovensku, pretože chodieval pracovať do Nemecka, kde bol tri mesiace, pričom na Slovensku sa asi zdržiaval tak maximálne jeden týždeň. Ani nevie, akého obdobia sa táto vec týka. S obžalovaným sa veľmi nestýka, skôr s jeho otcom. Obžalovaný je odo neho mladší, naposledy ho videl, keď hrával na zábave v Prievidzi. Od obžalovaného si nikdy nepožičiaval peniaze. Nemal na to žiadny dôvod, veď pracoval. Ak bola požičaná nejaká suma, je toho názoru, že musí byť medzi veriteľom a požičiavateľom nejaká zmluva. Medzi Y. D. a ním nie je zmluvný vzťah, on obžalovanému nič nepožičal a ani obžalovaný nič nepožičal jemu. Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku boli prečítané zápisnice o výsluchu svedka:

- U. J. (č. I. 53 - 56)
- Q. Q. (č. I. 62 - 65)
- Y. R. (č. I. 66 - 69)
- X. J. (č. I. 72 - 74, č. I. 75 - 79)

Podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy:

- zápisnica o rekognícii osoby z fotografie (č. I. 80 - 85)
- fotodokumentácia (č. I. 86 - 93)
- poskytnutie informácií spoločnosťami O2 Slovakia, s. r.o., Orange Slovensko, a. s., SWAN Mobile, a. s. (č. I. 103 - 108)
- príkaz na zaistenie peňažných prostriedkov (č. I. 111)
- oznámenie Tatra banky, a. s. (č. I. 116)
- oznámenie Tatra banky, a. s. (č. I. 117 - 127)
- oznámenie Prima banky Slovensko, a. s. vrátane kamerového záznamu (č. I. 128 - 129), kde po nahliadnutí do vyhotovenej fotodokumentácie (č. I. 129) obžalovaný uviedol, že sa na fotografiách nenachádza a osoba mu nie je známa
- oznámenie ČSOB banky, a. s. (č. I. 130)
- správa o povesti (č. I. 139)
- správa Sociálnej poisťovne (č. I. 140 - 144)
- vyjadrenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (č. I. 145)
- odpis registra trestov (č. I. 146 - 148)

II.

Prečinu podvodu podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu a potrestá sa odňatím slobody na jeden až päť rokov.

Obžalovaný neurobil ani jedno z vyhlásení. Potvrdil, že svedka Q. Q. pozná a požiadal ho, aby mu založil účet v Tatrabanke, pričom tento tak urobil, no prostredníctvom svojej priateľky U. J., ktorú už obžalovaný nepozná. K založeniu bankového účtu aj došlo, pričom listiny odovzdal Q. Q. s U. J. obžalovanému.

Obhajoba poukázala na fakt, že bez pochyb nedošlo k preukázaniu, že práve obžalovaný komunikoval s poškodenou a že v jeho prospech (na bankový účet) vložila poškodená finančnú hotovosť vo výške 6 461,00 Eur. Tvrdila, že v konaní nebol vykonaný žiadny priamy dôkaz spájajúci skutok s osobou obžalovaného. Poukázala ďalej na to, že ani telefonné číslo použité pri kontakte s poškodenou a ani bankový účet v Tatrabanke nepatrili obžalovanému.

Na základe vykonaného dokazovania nemal súd za preukázané, že skutok, ktorý je obžalobou kladený za vinu obžalovanému skutočne obžalovaný spáchal. Je zrejmé, že poškodenú W. X. niekto uviedol do omylu a na jej úkor sa obohatil, pričom poškodenej spôsobil škodu vo výške 6 461,00 Eur a to tak, že zverejnil inzerát na webovej stránke www.bazos.sk obsahujúci ponuku na predaj bytu, na ktorý poškodená zareagovala, prejavila záujem o kúpu a aby potvrdila svoj reálny záujem o kúpu bytu, vložila na bankový účet zábezpeku (zálohu, kauciu). Dokonca bola aj v takej domnienke, že v prípade, ak sa jej nepodarí byť kúpiť, bude jej zložená zábezpeka vrátená. Keď ale po vložení finančných prostriedkov na účet, ktorého číslo jej oznámila osoba pána X. zo spoločnosti SOGA spol. s r. o., zistila, že sa jej nikto neozýva, že spoločnosť SOGA spol. s r. o. síce existuje, ale zrejme neexistuje pán X.,

resp. pre túto spoločnosť nepracuje, pretože táto spoločnosť sa zaoberá umením a nie nehnuteľnosťami, pochopila, že ju niekto oklamal, uviedol do omylu.

Podľa obžaloby touto osobou mal byť obžalovaný, čo mali preukazovať výpovede svedkov (U. J., Q. Q., Y. R., X. J.U.) a tiež listinné dôkazy (napr. odpovede bánk či mobilných operátorov). Podľa obhajoby tieto dôkazy nie sú pre nepochybné preukázanie viny obžalovaného postačujúce a mali to potvrdiť aj ňou navrhnuté výsluchy svedkov B. J. U. U. D., ktoré aj súd vykonal.

Je nutné uviesť, že všetky v konaní vykonané dôkazy sú dôkazmi nepriamymi, ktoré, pokiaľ ide o obžalobou navrhnuté dôkazy, môžu nasvedčovať, že sa skutku obžalovaný dopustil, a tiež ktoré, čo sa týka obžalovaným navrhnutých dôkazov, bez väčších pochyb nepotvrdili, že skutok obžalovaný spáchať nemohol.

Skupina dôkazov navrhnutých obžalobou preukázala, že poškodená v prospech účtu č. H. W. XXXX XXXX XXXX XXXX vedený v Tatra banke a. s. dňa 28. 02. 2019 v čase okolo 07.30 h poukázala sumu vo výške 6 461,00 Eur. Tiež obžaloba preukázala, že majiteľom uvedeného účtu je U. J. (čo obžalovaný ani nespochybnil, dokonca to potvrdil). Nenavrhla však taký dôkaz, ktorý by uvedené nepochybné skutkové okolnosti spojil (a teda preukázal) s osobou obžalovaného v tom smere, že práve obžalovaný následne (aj keď nebol majiteľom bankového účtu) vybral finančné prostriedky, že to bol práve obžalovaný, kto komunikoval s poškodenou v súvislosti so zaslaním čísla účtu a dokumentov na jej emailovú adresu, a teda preukázať, okrem iného, aj to, či emailová adresa X..D. patrí obžalovanému a či on dňa 27. 02. 2019 zaslal tlačivo „Prihláška uzavretá dražba“, na ktorú poškodená reagovala zaslaním finančných prostriedkov.

Obžalovaným navrhnuté výsluchy svedkov ale tiež nevytvorili dostatočne uveriteľný základ pre jeho obhajobu, kde tvrdil, že bankový účet, ktorého majiteľom je U. J., bol zriadený v Tatrabanke (za pomoci Q. Q.) na to, aby mu mohol na tento účet vrátiť U. D. požičané finančné prostriedky vo výške 12 000,00 Eur. Svedok U. D. poprel akýkoľvek záväzok vo vzťahu k obžalovanému, hoci sa nemožno právne stotožniť s jeho názorom, že by musela medzi ním a obžalovaným existovať nejaká zmluva. Pôžička je reálny kontrakt a k jeho uzavretiu dochádza už len samotným odovzdaním finančných prostriedkov. Svedok B. J. naopak, takmer zhodne, potvrdil tvrdenia obžalovaného uvádzané prvýkrát až v jeho výsluchu pred súdom, pričom uviedol aj to, že o tomto trestnom konaní vedel a bavil sa o tom s obžalovaným, preto jeho výpoveď možno považovať za takú, ktorá mala za cieľ obžalovaného (ako jeho dobrého kamaráta z detstva) podporiť. Tiež vyplynul aj istý negatívny vzťah k svedkovi U. D. (kvôli jeho homosexualite), čo mohlo do istej miery motivovať svedka J. k podanej svedeckej výpovedi. Na druhej strane obaja svedkovia boli riadne poučení a vedomí si následkov krivej výpovede, napriek tomu vypovedali tak, ako vypovedali a súd ich výpovede aj vyhodnotil, kde, ako už uviedol, dospel k záveru, že vierohodne nepotvrdili tvrdenia obžalovaného vo výsluchu.

Samotnú výpoveď obžalovaného označil prokurátor za účelovú. Je faktom, že (síce využijúc svoje právo) obžalovaný v prípravnom konaní odmietol vypovedať a ani v odpore voči trestnému rozkazu neuviedol žiadne zo svojich neskorších tvrdení, prezentovaných na výsluchu pred súdom, čo skutočne navodzuje dojem, že jeho výpoveď nie je minimálne dôveryhodná a možno je čiastočne prispôsobená dôkaznému stavu, vyplývajúceho z prípravného konania.

Bez ohľadu na to, akým spôsobom súd alebo obžaloba označí výpoveď obžalovaného a či jej v celom rozsahu uverí alebo neuverí, je nutné konštatovať, že nemôže byť obžalovanému na príťaž, keď jeho osobu na základe dôkazov nemožno bez pochyb spojiť so spáchaním skutku, právne kvalifikovaného ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona. Takéto okolnosti totiž nevyplývali ani z výsluchov svedkov Y. R. či X. J., ani z oznámení oslovených bánk a mobilných operátorov.

Z predložených dôkazov, ktoré orgány činné v trestnom konaní zabezpečili a vykonal, ako aj súd vykonal na hlavnom pojednávaní, jednoznačne nevyplývalo, že konanie opísané v skutkovej vete možno pričítať obžalovanému. Nie je možné z hľadiska strany, ktorá je stíhaná (obžalovaný), aby v právnom štáte mal očakávať, že za všetko, čo mu bude pričítané za vinu, bude hneď aj odsúdený, a to bez ohľadu na to, aké dôkazy a akým spôsobom boli vykonané. Je potrebné zistiť skutkový stav riadne. Súd tento skutkový stav riadne zistený mal, pretože chyby v trestnom konaní boli tak závažné, že, vykonanie ďalších dôkazov pred súdom (dokazujúce skutočnosti, ktoré už mali byť dokázané pri podaní

obžaloby) považoval za už neúčelné. Pri takýchto vážnych pochybeniach vzbudzujúcich pochybnosti o jednoznačnej vine obžalovaného súd musel tohto spod obžaloby oslobodiť.

Súd s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov konštatuje, že dôkazy v predmetnej veci vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti uvedené v podanej obžalobe, teda že skutok spáchal obžalovaný.

Je nevyhnutné spomenúť aj reflektovanie ústavnej zásady (a teda základného práva každého na prezumpciu nevinu formulovaného v článku 50 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky) do ustanovenia § 2 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorej okrem iného vyplýva, že obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu a nesmie byť donucovaný k priznaniu. Z ústavnej zásady prezumpcie nevinu ďalej vyplýva, že obvinenému je potrebné vinu dokázať a v prípade pochybnosti o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie sa musí rozhodnúť v prospech obvineného. Zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného) je jednou z kľúčových zásad aplikujúcich sa v rámci trestného konania, pričom táto zásada, ktorá vychádza z právnych myšlienok rímskeho práva, je ako táka neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinu. Prezumpcia nevinu teda vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť len súd, pričom jeho rozhodnutie musí vychádzať z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že žalovaný skutok spáchala určitá osoba.

Prezumpcia nevinu je základným právom so všetkými ústavnoprávnymi účinkami medzi ústavnou zásadou a ústavou priznaným základným právom. Ústava v čl. 50 ods. 2 ustanovuje prezumpciu nevinu ako východisko pre uplatnenie trestnej zodpovednosti. Túto úpravu nemožno vysvetliť tak, že ústavná ochrana prezumpcie nevinu je obmedzená výlučne na trestnú zodpovednosť, a že všetky ostatné formy právnej zodpovednosti možno založiť na zásade prezumpcie nevinu. Zásada prezumpcie nevinu patrí k všeobecným zásadám právneho štátu. V správnom konaní, v daňovom konaní a vo všetkých ostatných prípadoch uplatnenia všeobecne záväzného právneho predpisu orgánom verejnej moci voči osobe orgán verejnej moci musí predpokladať nevinu osoby, proti ktorej uplatňuje všeobecne záväzný právny predpis. Rozdiel v ochrane prezumpcie nevinu v trestnom konaní a v ostatných vzťahoch je v ústavnej norme, ktorá je prameňom práva na ochranu v prvom prípade a v ostatných prípadoch. Prezumpcia nevinu ako základné právo priznané v článku 50 ods. 2 slúži na ochranu v trestnom konaní. V ostatných právnych vzťahoch sa prezumpcia nevinu nezaručuje ako základné právo. Má povahu zásady implikovanej v úprave čl. 1 ods. 1 Ústavy o právnom štáte (bližšie pozri: Doc. JUDr. Ján Drgonec, Dr.Sc.: Ústava Slovenskej republiky - Komentár; Teória a prax, 2. Prepracované a doplnené vydanie, C. H. Beck 2019).

V základnom práve na prezumpciu nevinu garantovanom Ústavou Slovenskej republiky je teda implikovaných niekoľko pravidiel, ktoré patria k obsahu práva na prezumpciu nevinu:

1. nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevinu,
2. pravidlo „in dubio pro reo“ znamená, že ak sú o otázke viny pochybnosti, ktoré nemožno rozptýliť dôkazmi, obžalovaného nemožno odsúdiť, ale treba rozhodnúť v jeho prospech a spod obžaloby ho oslobodiť; toto sa však vzťahuje len na zisťovanie skutočného stavu veci, teda len na otázky skutkového charakteru
3. obvinený (obžalovaný) nie je povinný dokazovať svoju nevinu.

V danom prípade zostali významné pochybnosti o tom, či sa žalovaného skutku dopustil obžalovaný. Súhrn priamych a nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obžalovaného musí tvoriť logickú sústavu vzájomne sa doplňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku, usvedčujú z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne aj vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Dôkazné bremeno pritom nesie obžaloba, nie obžalovaný. Obžaloba musí dokázať vinu obžalovaného, nie obžalovaný svoju nevinu.

V konkrétnom prípade musí súd konštatovať absenciu čo i len jedného relevantného usvedčujúceho dôkazu. Súd zdôrazňuje, že v prípade existencie nepriamych dôkazov, ktoré navyše potvrdzujú iba domnienku, že obžalovaný uverejnil inzerát o predaji bytu a uviedol poškodenú do omylu tým, že s ňou telefonoval, vylákal od nej finančné prostriedky, ktoré by následne z účtu U. J. vybral, nie je možné o takéto dôkazy oprieť prijatie záveru o vine obžalovaného. Poškodená obžalovaného nepozná, hlas osoby mužského pohlavia, s ktorou komunikovala kvôli bytu, nevyňikal žiadnym prízvukom či inými

vlastnosťami, ktoré by čo aj len laicky spojili osobu obžalovaného so skutkom. Kamerový záznam, resp. fotodokumentácia z neho vytvorená, nepreukazuje, že pri výbere finančnej hotovosti bol prítomný obžalovaný, ktorý navyše poprel, že by to bol on.

V danej veci za súčasnej existencie niekoľkých racionálne možných a logicky prípustných alternatív priebehu skutkového deja, ktoré nie je možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností potvrdiť (ale ani úplne vylúčiť), nemohol súd nepripustiť možnosť konštatácie, že žalovaného skutku sa dopustila iná osoba, resp. osoby než obžalovaný. Keďže nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by v obžalobe popísaným spôsobom obžalovaný uviedol do omylu poškodenú W. X. a vylákal od nej finančné prostriedky vo výške 6 461,00 Eur a súčasne nie je možné vylúčiť, že sa tohto konania dopustila iná osoba, nemožno bez ďalších relevantných dôkazov za páchatela žalovaného skutku označiť obžalovaného iba na základe skutočnosti, že svedkovia Q. Q. a U. J. označili osobu obžalovaného za toho, v prospech koho zriadili účet v Tatrabanke. Z vykonaného dokazovania súd nemohol bez porušenia princípu prezumpcie nevinu prijať záver, že páchatelom skutku je práve obžalovaný.

Pretože zásada zistenia náležitého skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd svoje rozhodnutie oprel o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné (a to nielen v rovine pravdepodobnosti), súd obligatórne v zmysle vyššie rozvedenej zásady „in dubio pro reo“ musel vychádzať zo skutkových okolností pre obžalovaného priaznivejších, v konkrétnom prípade z jeho tvrdenia, že skutku, ktorý mu je kladený za vinu, sa nedopustil. Súd však zdôrazňuje, že týmto nekonštatuje, že obžalovaný skutok nespáchal, uzatvára však, že nebolo preukázané, že sa skutku dopustil. Nedokázaná vina má však rovnaký význam ako dokázaná nevina.

Podmienka náležite zistiť skutkový stav veci znamená, že v trestnom konaní musia byť všetky okolnosti trestného činu zistené v takom rozsahu, aby bolo možné vzhľadom na konkrétne štádium trestného konania rozhodnúť. Súd je názoru, že v danom prípade dôkazné bremeno obžaloba neuniesla, nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez dôvodných pochybností dokázali, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, tento skutočne aj spáchal, preto ho podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil.

Poškodená W. X. si uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 6 461,00 Eur, pričom sa jedná o sumu, ktorú poukázala na účet č. H.K. W. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom sa z tejto sumy na bankovo účte zaistila čiastka vo výške 437,00 Eur, ktoré sú v úschove súdu, o ktoré vydanie poškodená môže požiadať, pretože niet pochyb, že jej patria. Keďže ale súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, mohol poškodenú s nárokom škody len odkázať na samostatný civilný proces, kde si už ale v rámci dispozície s konaním (sporom) sama musí určiť svoj nárok.

Na základe uvedených skutočností a zisteného skutkového stavu samosudca rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia, prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Odvolanie má odkladný účinok.

V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manželka a družka ale nie proti jeho vôli.

Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.